

อภิปราย สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานของบุคลากรในการฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางของสำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรีรวมทั้ง 3 กลุ่มคือ คณะผู้บริหาร วิทยากร และเจ้าหน้าที่ ว่าแต่ละกลุ่มมีปัญหาในการดำเนินงานอย่างไร แต่ละปัญหาที่มีความสำคัญมากน้อยเพียงใด วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งคือ เพื่อประมวลขอบเขตของปัญหาการดำเนินงานฝึกอบรมเยาวชนชนบทสำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป โดยมีสมมุติฐานประการแรกคือ ผู้วิจัยคาดว่าการทำงานของศูนย์ฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางอันประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 4 ด้านคือ ด้านกำลังคน ด้านการจัดการ ด้านกำลังเงิน และด้านวัสดุอุปกรณ์ ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขตามลักษณะปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น สมมุติฐานประการที่สองคือ ปัจจัยสำคัญในการดำเนินงานฝึกอบรมที่คาดว่า ทางศูนย์ฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางมากที่สุดคือ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และที่รองลงไปคือ กำลังเงิน และอื่น ๆ ตามลำดับ สมมุติฐานประการสุดท้ายคือ ผู้วิจัยคาดว่าหลักสูตรของศูนย์ฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางเท่าที่เป็นอยู่นี้ มีเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว แต่มีอุปสรรคในด้านการจัดการ เรียนการสอนและการฝึกปฏิบัติงาน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยบุคคลผู้ดำเนินงานรวมทั้งหมด 42 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มผู้บริหารจำนวน 7 คน กลุ่มวิทยากรจำนวน 25 คน และกลุ่มเจ้าหน้าที่ 10 คน และเยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งหมด 167 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เยาวชนรุ่นที่ 1 จำนวน 62 คน และเยาวชนรุ่นที่ 2 จำนวน 105 คน รวมประชากรที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้นจำนวน 209 คน

แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยเสนอขอปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้ตอบ

อาจจะประสบในการดำเนินงานฝึกอบรม และให้ผู้ตอบเลือกตอบปัญหาลงในช่องที่คิดว่าปัญหาที่ตนเองกำลังประสบอยู่นั้น มีขนาดมากน้อยเพียงใด มีให้เลือกรับตั้งแต่ ไม่มีปัญหา มีปัญหาน้อยที่สุด มีปัญหาน้อย มีปัญหาปานกลาง มีปัญหามาก จนถึงมีปัญหามากที่สุด ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์บุคลากรผู้ดำเนินงานฝึกอบรมจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 95.24 ของผู้ดำเนินงานฝึกอบรมทั้งหมดคือ จากผู้บริหาร 5 คน วิทยากร 25 คน และเจ้าหน้าที่ 10 คน และได้สอบถามแขาวรชฃญเษารั้บการฝึกอบรมจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 ของแขาวรชฃญเษารั้บการทั้งหมด เป็นการสอบถามแขาวรชฃญเษารั้บการที่ 1 จำนวน 40 คน และแขาวรชฃญเษารั้บการที่ 2 จำนวน 100 คน

รวมแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน 180 ฉบับ จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามแต่ละฉบับมาตรวจให้คะแนนในแต่ละข้อปัญหาคังนี้

ไม่มีปัญหา	กำหนดให้	0	คะแนน
มีปัญหาน้อยที่สุด	กำหนดให้	1	คะแนน
มีปัญหาน้อย	กำหนดให้	2	คะแนน
มีปัญหาปานกลาง	กำหนดให้	3	คะแนน
มีปัญหามาก	กำหนดให้	4	คะแนน
มีปัญหามากที่สุด	กำหนดให้	5	คะแนน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์

1.1 วิเคราะห์ค่าความสำคัญของปัญหา

หาค่าความสำคัญของปัญหาแต่ละข้อในแบบสัมภาษณ์ โดยหาค่ามัชฃิมเลขคณิตของคะแนนของผู้ดำเนินงานฝึกอบรมแต่ละกลุ่ม และมัชฃิมเลขคณิตของคะแนนส่วนรวมทั้ง 3 กลุ่ม ค่าความสำคัญของปัญหานี้จะเป็นดัชนีบ่งชี้ว่าผู้ดำเนินงานแต่ละกลุ่มประสบปัญหาในการดำเนินงานแต่ละข้อ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาดมากน้อยเพียงใด โดยยึดหลักในการแปลความหมายค่าความสำคัญของปัญหา เช่นเดียวกับหลักในการตรวจให้คะแนน

- 1.2 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างขนาดเฉลี่ยของปัญหาที่ผู้ดำเนินงานฝึกอบรมแต่ละกลุ่มได้ประสบ
- 1.2.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างขนาดเฉลี่ยของปัญหาของผู้ดำเนินงานแต่ละกลุ่มในแต่ละหมวดปัญหา โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way analysis of variance) ซึ่งผลปรากฏว่าผู้ดำเนินงานแต่ละกลุ่มประสบปัญหาในหมวดปัญหาเดียวกับทุกหมวดโดยเฉลี่ยแล้วมีขนาดไม่แตกต่างกัน
- 1.2.2 ผลการพิจารณาค่าความสำคัญของปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบในแต่ละหมวดปัญหาเรียงตามลำดับมีดังนี้

หมวดปัญหาคานกำลังคน

- ก. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ได้แก่
1. ความเพียงพอของจำนวนผู้ร่วมงาน
 2. การจัดให้ผู้ร่วมงานได้พบปะปรึกษารื้อกัน เพื่อแสดงความคิดเห็น และชักชวนความเข้าใจ
 3. การพิจารณาเลือกบุคคลที่จะมาปฏิบัติงาน
 4. การฝึกอบรมและพัฒนาบุคคลที่ร่วมปฏิบัติงาน
 5. ความเข้าใจในบทบาทของตนเองและผู้ร่วมงาน
 6. ความรับผิดชอบและความจงรักภักดีในหน่วยงาน
 7. การบำรุงขวัญ การเลื่อนชั้น การลดชั้น ตลอดจนการพิจารณาโยกย้าย
- ข. สำหรับปัญหาข้ออื่น ๆ ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "น้อย"

กล่าวโดยส่วนรวมแล้ว ผู้ดำเนินงานฝึกอบรมทั้ง 3 กลุ่มประสบปัญหาค่านักกำลังคน โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสมมุติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้

หมวดปัญหาค่านักจัดการ

- ก. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ได้แก่
1. ความเข้าใจในนโยบายและวัตถุประสงค์ของศูนย์ฯ
 2. การกำหนดวัตถุประสงค์ของงานให้ชัดเจนรัดกุม
 3. มีการวางแผนงานที่จะต้องปฏิบัติไว้โดยลำค้ำ
 4. การติดตามดูแลให้มีการปฏิบัติงานตามคำสั่ง
 5. ความเข้าใจในเรื่องบทบาทและหน้าที่ของผู้ร่วมงาน
 6. การบันทึกหลักฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติงานไว้เป็นระยะ ๆ
 7. การสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันและการบำรุงขวัญ
- ข. สำหรับปัญหาข้ออื่น ๆ ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "น้อย" หรือน้อยที่สุด"

กล่าวโดยส่วนรวมแล้ว ผู้ดำเนินงานฝึกอบรมทั้ง 3 กลุ่มประสบปัญหาค่านักจัดการ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสมมุติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้

หมวดปัญหาค่านักกำลังเงิน

- ก. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "มาก" คือ ปัญหาขาดเงินที่จะใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้อยู่เสมอ
- ข. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ได้แก่
1. มีผู้สนใจสงสัยในการใช้จ่ายเงิน
 2. การพิจารณาใช้จ่ายเงินงบประมาณในกรณีฉุกเฉิน
 3. ความเพียงพอของเงินงบประมาณ
 4. ความถูกต้องเหมาะสมในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณตามความจำเป็น

5. ระเบียบวิธีและการควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินงบประมาณที่ได้รับ
 6. ไม่มีการปรึกษาหารือก่อนการใช้จ่ายเงิน
 7. การควบคุมเงินรายได้ของศูนย์ฯ จากผลิตภัณฑ์ทางเกษตร เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ศูนย์ฯ
- ค. สำหรับปัญหาข้ออื่น ๆ ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "น้อย"

กล่าวโดยส่วนรวมแล้ว ผู้ดำเนินงานฝึกอบรมทั้ง 3 กลุ่มประสบปัญหาค่าใช้จ่ายเงิน โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสมมุติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้

หมวดปัญหาค่าน้ำคูปกรณ์

- ก. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "มากที่สุด" คือ ปัญหาสภาพของโรงพยาบาลในด้านการเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้และยารักษาโรค
- ข. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "มาก" ได้แก่
 1. ความเหมาะสมของลักษณะห้องเรียน
 2. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้ในโรงฝึกงาน
 3. ทำเลที่ตั้งของห้องสมุด
 4. ปริมาณของอุปกรณ์การเรียนการสอนและการฝึกงาน
 5. จำนวนห้องน้ำห้องส้วม
- ค. ปัญหาที่ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ได้แก่
 1. ความเหมาะสมของขนาดและจำนวนห้องเรียน
 2. สุขลักษณะของโรงครัวและโรงอาหาร
 3. ความสะดวกในการใช้น้ำคั้นน้ำใช้
 4. สุขลักษณะของห้องน้ำห้องส้วม

5. สภาวะและความสะดวกในการใช้ของใช้ชุมชน
 6. ความเพียงพอของกระแสไฟฟ้าจากแหล่งจ่ายไฟฟ้า
- ค. สำหรับปัญหาข้อ 1 ผู้ดำเนินงานส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "น้อย" หรือ "น้อยที่สุด"

กล่าวโดยส่วนรวมแล้ว ผู้ดำเนินงานฝึกอบรมทั้ง 3 กลุ่มประสบปัญหาคำนวณสัดส่วนการ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ซึ่งตรงกับสมมุติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์แบบสอบถาม

2.1 วิเคราะห์หาค่าความสำคัญของปัญหา

หาค่าความสำคัญของปัญหาแต่ละข้อในแบบสอบถาม โดยหา มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนของเยาวชนแต่ละกลุ่มและมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนส่วนรวมทั้ง 2 กลุ่ม ค่าความสำคัญของปัญหานี้จะเป็นดัชนีบ่งชี้ว่า เยาวชนแต่ละรุ่นประสบปัญหาในการฝึกอบรมแต่ละข้อเฉลี่ยแล้ว มีขนาดมากน้อยเพียงใด โดยยึดหลักการแปลความหมายค่าความสำคัญของปัญหาเช่นเดียวกับหลักในการตรวจให้คะแนน

2.2 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างขนาดเฉลี่ยของปัญหาที่เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมแต่ละกลุ่มได้ประสบ

2.2.1 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนปัญหาแต่ละหมวดที่เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้ง 2 รุ่นตอบในแบบสอบถาม โดยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่า ปัญหาทั้งด้านการเรียนการสอน และการฝึกปฏิบัติทำงานของเยาวชนทั้ง 2 รุ่น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงอาจกล่าวได้ว่าเยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้ง 2 รุ่นต่างก็ประสบปัญหาด้านการเรียนการสอน และการฝึกปฏิบัติทำงานคล้ายคลึงกัน

2.2.2 ผลการพิจารณาค่าความสำคัญของปัญหาที่เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่ประสบในแต่ละหมวดปัญหาเรียงตามลำดับมีดังนี้

หมวดปัญหาการเรียนการสอน

- ก. ปัญหาที่เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ได้แก่
1. เรื่องที่เรียนไม่ตรงกับความสนใจ
 2. การอธิบายบทเรียนให้เข้าใจชัดเจนของผู้สอน
 3. ความเหมาะสมของการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ
 4. การส่งเสริมความคิดริเริ่มและลักษณะผู้นำผู้ตาม
 5. โอกาสในการแสดงความคิดเห็นในขณะที่เรียน
 6. การกระตุ้นความสนใจในการเรียนที่ได้รับจากผู้สอน
 7. ความเข้าใจและความสามารถในการฝึกปฏิบัติงานภายหลังการศึกษาระดับมัธยมในโรงเรียน
 8. โอกาสที่จะได้นำความรู้ที่ได้เรียนมาไปใช้ให้เป็นประโยชน์
- ข. สำหรับปัญหาข้ออื่น ๆ เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "น้อย"

กล่าวโดยส่วนรวมแล้วเยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้ง 2 กลุ่มประสบปัญหาด้านการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ซึ่งตรงกับสมมุติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้

หมวดปัญหาด้านการฝึกปฏิบัติงาน

- ก. ปัญหาที่เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "มาก" คือ ปัญหาความเหมาะสมเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้
- ข. ปัญหาที่เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ได้แก่
1. ความเพียงพอของการฝึกปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ
 2. ความเข้าใจงานในแผนการปฏิบัติงาน
 3. ความร่วมมือของเพื่อนเยาวชนในการฝึกปฏิบัติงาน
 4. ความร่วมมือของชาวบ้านในถวาระฝึกปฏิบัติงาน

5. ความสะดวกในการเดินทางไปฝึกปฏิบัติงานตามศูนย์ฯ ย่อย
6. เจ้าหน้าที่คณงานของศูนย์ฯ ให้ความสะดวกในการฝึกปฏิบัติงาน
7. ความเอาใจใส่ดูแลของวิทยากรที่มีต่อเยาวชนในขณะที่ฝึกปฏิบัติงาน

- ค. สำหรับปัญหาความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการฝึกปฏิบัติงานด้านการเกษตรประจำสัปดาห์ เยาวชนรุ่นที่ 1 ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "มาก" แต่เยาวชนรุ่นที่ 2 ประสบโดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง"
- ง. สำหรับปัญหาข้ออื่น ๆ เยาวชนผู้เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่ประสบ โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "น้อย"

กล่าวโดยส่วนรวมแล้ว เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้ง 2 กลุ่มประสบปัญหาด้านการฝึกปฏิบัติงาน โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาด "ปานกลาง" ซึ่งตรงกับสมมุติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

1. ผู้ดำเนินงานฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางประสบปัญหาดังต่อไปนี้
 - 1.1 ปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือ ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ในข้อที่ว่า สภาพของห้องพยาบาลในค่านความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้และยารักษาโรค สำหรับปัญหาที่มีมากในเรื่องอื่น ๆ ได้แก่ ความเหมาะสมของลักษณะห้องเรียน จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้ในโรงฝึกงาน ท่าเลที่ตั้งของห้องสมุด ปริมาณอุปกรณ์การเรียนการสอนในโรงฝึกงาน และจำนวนห้องน้ำห้องส้วม
 - 1.2 ปัญหาที่ประสบมากรองลงมาคือ ปัญหาด้านกำลังเงินในข้อที่ว่า ชาคเงินที่จะใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้อยู่เสมอ
 - 1.3 สำหรับการดำเนินงานคานกำลังคนและการจัดการมีปัญหามาก
2. เยาวชนผู้เข้ารับการฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางประสบปัญหาดังต่อไปนี้
 - 2.1 ปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือ ปัญหาด้านการฝึกปฏิบัติงานในข้อที่ว่า ความ-

เหมาะสมเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้

2.2 สำหรับปัญหาคำถามการเรียนการสอน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมประสบ
โดยเฉลี่ยแล้วมีขนาดปานกลาง

3. กล่าวโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว การดำเนินงานฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลางนี้ว่า
ได้ประสบปัญหาคำถามต่าง ๆ ที่สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขทั้งทางปัญหาคำถามกำลังคน การจัดการ
กำลังเงิน และวัสดุอุปกรณ์ซึ่งตรงกับสมมุติฐานทั้ง 4 ประการ และสอดคล้องกับข้อสรุปการวิจัย
ของ ขจรศักดิ์ หาญณรงค์ ที่ว่าการฝึกอบรมนั้นมักจะประสบอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ มากมาย
และปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวพันกันเป็นลูกโซ่ เพราะกลไกของระบบการฝึกอบรมทั้งหมด
เปรียบเหมือนเป็นฟันเฟืองให้หมุนตัวจักรอันเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัญหาการฝึกอบรมเยาวชนชนบทภาคกลาง ผู้วิจัยได้ประสบปัญหา
สำคัญต่าง ๆ มากพอที่จะประมวลเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานให้บรรลุ
ผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ดังข้อเสนอแนะต่อไปนี้

1. คณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ ควรพิจารณาเลือกเฟ้นตัวบุคคลที่
ปฏิบัติงาน การฝึกอบรมให้ได้บุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมและให้มีปริมาณเพียงพอ และควร
จัดให้ครูรวมงานได้พบปะปรึกษาหารือกัน เพื่อแสดงความคิดเห็นและซักซ้อมความเข้าใจ ตลอดจน
จนบำรุงขวัญการทำงานด้วยการพิจารณาเลื่อนขั้น และการโยกย้ายตามสภาพความเหมาะสม
และความจำเป็น

2. ควรกำหนดวัตถุประสงค์และนโยบายการดำเนินงานให้ชัดเจน รัดกุม และ
เข้าใจง่าย อีกทั้งควรมีการวางแผนงานที่จะต้องปฏิบัติไว้โดยลำดับ แล้วจัดดำเนินงานโดย
มีการติดต่อสื่อสารให้ทุกคนมีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองและครูรวมงาน มีการติดตาม
ดูแลให้มีการปฏิบัติงานตามคำสั่ง ตลอดจนมีการจดบันทึกหลักฐานการปฏิบัติงานไว้เป็นระยะ

เพื่อประเมินผลและปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของการดำเนินงาน

3. ควรพิจารณา กำหนดเงินงบประมาณและมีระเบียบวิธีจ่ายเงิน อย่างถูกต้องเหมาะสมตามความจำเป็น ทั้งควรจัดเงินงบประมาณส่วนหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็นและเพื่อใช้จ่ายในกรณีฉุกเฉิน

ควรจะมีการแสดงรายรับ-รายจ่าย กำไรขาดทุนเกี่ยวกับรายได้จากผลิตผลทางการเกษตรหรือเงินผลประโยชน์ของสหกรณ์ประจำศุนย์ฯ ให้สมาชิกทุกคน ได้ทราบและจัดสรรเงินรายได้เหล่านั้นให้เป็นประโยชน์แก่ศุนย์นิคมกรรมและแก่สมาชิกอย่างแท้จริง

4. การจัดสรรเงินงบประมาณเพื่อจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ในแต่ละปีนั้น ควรจะได้นำถึงเรื่องทองพยาบาลและความพร้อมของเครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนยารักษาโรค นอกจากนี้ควรปรับปรุงสภาพของห้องเรียน ความเพียงพอของอุปกรณ์การสอน เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5. ควรจัดห้องสมุดหรือมุมอ่านหนังสือ ให้อยู่ในบริเวณที่เหมาะสมและมีสภาพที่ดี มีหนังสืออ่านประกอบการคนกว่าในคาบต่าง ๆ โดยเฉพาะทางด้านการเกษตรและการศึกษาใหม่ากพอ

6. ควรปรับปรุงความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความปลอดภัยในโรงครัว โรงอาหาร น้ำคั้นน้ำใช้ ไฟฟ้า และการใช้ถนนภายในศุนย์ฯ ด้วยการรวบรวมมือจากผู้ดำเนินงานนิคมกรรมและเยาวชนผู้เข้ารับการนิคมกรรม

7. การจัดการเรียนการสอนของเยาวชน ผู้เข้ารับการนิคมกรรมควรคำนึงถึงความสนใจ ความพร้อม และความร่วมมือของผู้เรียน โดยการอธิบายบทเรียนให้เข้าใจ ชัดเจน มอบหมายงานและการบ้านให้ทำอย่างเหมาะสม ตลอดจนกระตุ้นความสนใจ และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาไปคิดแปลงแก้ไขใช้ในสภาพชีวิตจริงได้

8. ในกรณีปฏิบัติกิจการของเยาวชนผู้เข้ารับการนิคมกรรมนั้น ควรจัดให้มีเครื่องมือเครื่องใช้ครบครันและอยู่ในสภาพดี โดยการกำหนดงานให้มีความเพียงพอตามความสนใจ และเป็นไปด้วยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง คือ คณะกรรมการโรง เจ้าหน้าที วิทยากร ชาวบ้าน ตลอดจนบรรดาเยาวชนด้วยกันเอง